

ATSIDAVĖS VISA ŠIRDIMI...

JUOZAS BUTRIMAS

1927 03 17–2022 10 24

Palaidotas Rokantiškių kapinėse

*kalnai kuriais lėčiau
klanai kuriais bridau
darbai kuriuos laikiau
sparnai kuriais skridau*

*tegu sakau tegu
ne mano manyje
rugelis po dalgium
ugnis akmenyje*

*nukritusi šalia
gyvybės valanda
žalia žalia žalia
juoda juoda juoda*

Justinas Marcinkevičius

Užklupus kokiai nors bėdai ar netekčiais, ieškome tai pranašavusių ženklų, sutapimų ar to neišvengiamybę pateisinančių simbolių. Ir nekeista, nes gamtoje jie tokie akivaizdūs, – amžina gyvybės tėkmė, jos cikliškas sukimasis ratu... Ateiti kartu su bundančiu pavasariu ir laimės pažadu, o išeiti liūdesiu dvelkiantį rudenį, kai viskas jau atlikta... Taip atėjo ir išėjo mūsų mylimas Vadovas, Mokytojas, Kolega – plačios sielos ir didelės širdies Juozas Butrimas.

Gimęs Panevėžyje, mokėsi valstybinėje vyrų gimnazijoje, žaidė geležinkeliečių sporto klubo „Žalgiris“ krepšinio komandoje ir svajoj apie laimingą, šviesų gyvenimą laisvoje Lietuvoje. Tačiau netrukus suprasta, kad tai nėra duotybė, kad dėl svajonės teks kovoti. Jaunatviška drąsa, laisvės sau ir savo šaliai troškimas vedė sudėtingu keliu, kol kaip žuvį iš vandens likimas išmetė jį į kitą krantą – tolimą, atšiaurų ir šaltą, pilną skriaudų ir pažeminimų, kur tik sapnuose namų kvapas ir saugumas, artimųjų meilė, bendraamžių susibūrimai, kur užgęsta visos svajonės. Kaip žaizdu išdegino – politinis kalnys iki gyvos galvos, be teisės grįžti Tėvynėn.

Juozas Butrimas. „Geologijos akiračių“ archyvo nuotr.

Betgi jaunystė – net ten ji kupina pavasarinio siautulio, tikėjimo gyvenimo šviesa ir vilties, kad visa tai kažkaip baigsis. Nepalūžo, nors ir ne Vilniuje, o Užpoliarėje, atšiaurioje Vorkutos žemėje, teko eiti gyvenimo universitetus. Dirbo šachtose, mokėsi, pamilo Nijolę ir sukūrė šeimą, susilaukė dukrelių Jūratės ir Violetos. Neužduso, išgyveno ir gyveno, kad vieną dieną grįžtų gimtinėn. Ir grįžo. Iš karto įsiliejo į tada dar negausią Lietuvos geologų bendruomenę – dirbo geologinėse ekspedicijose, o Vilniaus technologijos technikumė (dabar – Vilniaus aukštesnioji technologijos mokykla) dėstė naudingųjų iškasenų telkinių žvalgybos pradmenis.

Visa širdimi atsidavęs tam, ką darė, ir tiems, kuriuos mylėjo. Iki „gyvos galvos“...

Ilsėkis ramybėje po aukštu bočių krašto dangumi, mūsų Žmogau...

*Buvusių auklėtinių vardu
Aldona Damušytė*